

Usmiljenja vreden mladenič

Upam, da vam tega dogodka še nisem zaupal. Včasih je namreč datum na listku o dogodku zabrisan. Včasih ga pa sploh ni; orumenelost papirčka nekako jamči za preteklost. Strmeč v tovrsten listek sem naenkrat sredi japonskega poletja. Plavam. Jezero se imenuje Jamanáka (po naše pisano), eno od petih velikih jezer v nepopolnem krogu okrog gore Fudži. Se pravi na planjavi okrog nad 3-400 m visoke Fudži. Nadmorska višina jezer je skoraj 1.000 m. Najdaljši premer njegove oblaste oblike je okrog 4 km, najkrajši okrog 2 km. Nad mano je čisto sinje nebo, zelenina okrog jezera, neskajena svežina v valovih. Poletne počitnice se še niso razživele in zato je motornih čolnov malo. Kot plavač jih ne cenim; z brzino režejo valove; motorjev podvodni odmev naznanja njih bližanje. Da me čoln odkrije pravočasno, začnem takoj po prejetem glasu čofotati; ne bi rad, da bi bi čoln zdrsel čez moj hrbet, pa čeprav z brzino.

Jezero je hladno, zrak pa vroč. Ponovni odmev mi naznani bližajoči se velik motorni čoln. Začofotam in nadaljujem s plavanjem. Zdaj je motorni čoln nekje za mano, kot da bi mi sledil. Potem ga zagledam ob sebi. Policijski čoln. Načelnika posadke poznam: prijazen gospod je in večkrat sva se že pogovarjala na kopnem. Zdaj me prijazno ogovori. Obrnem se na hrbet, da lažje poslušam.

»Ali vas smem prositi, da prevajate? Nezgodo imamo na kopnem.«

»Toda, gospod načelnik, jaz sem v kopalkah!«

»Nič ne de!«

Krepke roke sodelavcev me potegnejo iz vode. V policijskem avtu - Japonci mu pravijo patoka, po angleškem patrolcar - kar teče od mojih kopalk na elegantni sedež, a nihče od spremljajočih policistov se ne vznemirja. Moram reči, da je vožnja v policijskem avtu nadvse prijetna. S sirenami drvimo skozi rdeče luči in sedeži so elastično zgrajeni, tako da jame na cesti ne motijo gladkega drvenja.

Čez kakih 20 minut se ustavimo v mestu Fudži-Jošida (po naše pisano) pred policijsko centralo. Nekaj ljudi na pločniku nas radovedno opazuje. Dva policista mi pomagata iz avta. Na pločniku pred avtom stoji starejša gospa. Ko me vidi obdanega od policistov in v samih kopalkah, glasno reče: »Usmiljenja vreden mladenič!« V kopalkah sem bil zanjo športnik, ki ga imajo vsi Japonci radi. Kljub

športu sem moral nekaj slabega zagrešiti, ker so me v samih kopalkah - in z avtom - pripeljali na glavno policijsko postajo. S svojim vzklikom mi je želela takšno sodbo, da bom nekoč spet lahko športnik.

Ko vstopim v urad, me radovedno ogledujejo mlade in mlajše Japonke ob pisalnih strojih. Za sabo puščam vodno sled. Med prevajanjem je pod menoj vse mokro. Policijski avto me spet odpelje nazaj na jezero. Načelnik mi izroči kuverto z denarjem:

»To je skromno plačilo za prevajanje!«

Ko ni več policije, potipam zaprto kuverto. Krepek papirnat denar je v njej.

Vem, da je nekje v cekarju listek z besedami: "Denar v kuverti - plavanje - napad glavnega čolnarja motornih čolnov." Toda to je že zgodba za drugič.

Še nekaj: v kopalkah se zdim še dandanes mlad.